

Mektup 29

– cirik · 29 Ocak 2021

....gözümü açtığımda perde aralığından sızan ışık beni bu kadar mutlu edeceğini bilemezdim, hoş ne var bunda her zaman olan bir durum gibi düşünülse de bu aydınlık bu ışık bana yetti yatağımdan fırlayıp kalkmak için , bu sabah ruhumda dinlenmiş hafıflemiş uçacak kadar iddialı bir coşku var , akşama kadar bu güzel duygularla dolu ruhumu nasıl taşıyacağımı düşünmedim değil musti , ya bir yerde koparsa bu güzellik ,tesbih ipinin kopması gibi dağılır gider kaybolursa bu sevinçli ışıltılı duygularım , düşünmek bile istemedim çünkü bu morale bu enerjiye ihtiyacım var , bak musti ben de oldum senin gibi ,durmadan çift ihtimalli düşünmek hatta hep olumsuz tarafından bakmak huyu ne kadar yoruyor oysa beni ,yok ama ,hayır böyle hiç yapmayacağım belki sen tedbir ve ağırdan almanın bir hikmeti vardır düşüncesiyle en mutlu anlarda bile sevinemiyorsun ,oysa ben böyle düşünmeyeceğim ,her zaman iyi hoş güzel taraftan bakıp keyfini süreceğim bu anın, işte şu an her şey yolunda ve son derece güzel bir ortam, belki en mutlu kahvaltı sofrası bu sabah olacak, ne güzel hem bugün boş günüm okula gitmiyorum hem nöbetçi olduğum günün yorgunluğunu çıkarmış olacağım, demlenmeye bıraktığım çayın kokusu işte çoktan yayılmaya başlamış bile , bir yandan sofrayı kuruyorum bir yanda çeşit çeşit kuş sesleri dışarıdan içeriye doluyor , yakın zamanda yaptığım market alışverişinde hayli sofra zenginliği sayılacak yiyecekleri sıra sıra diziyorum , babacık bilirsin benim bir sabah kahvaltısı için sofrayı nasıl donattığımı ,canın çeksin tamam mı ? ,bana gönderdiğin son mektubundaki anlatımlara hiç şaşmadım, valla batı yakasında bir değişiklik yok gibi yine aynı kasvetli bulutlar ,karamsar bir hava tutturmuşsun ,ne diyorsun “...hiç bilmediğim acılarla karşılaştım sahile indiğim saatlerde , kendimle yüzleştim güneşe rağmen üşüyen ruhumu fark ettim, çınar öylece sessiz ve antika eşya gibi devasa gövdesi ile bana bakıyordu ,yapraklanmış gölgesi bütün alanı kaplıyor, zamana ve insanlara şahitlik eden bilge bir varlık gibi arada bir gözlerimin içine kadar giriyor, çınarı buraya diken ilk elin ve çevresindeki insanların hikayelerini düşündüm, hatta bütün yüz ifadeleri ,sesleri ve hikayeleri ile insanların yaşamış olacakları ne varsa anlamaya çalıştım, neyse ki hantal bir gemi boğaza girmiş denizi yırtarak ağır ağır yol alırken oluşturduğu dalgalar dikkat çekici olacak kadar sahile geliyor büyük su kütleleri çarparak serin bir yağmur hissi veriyordu , bu ses bu görsellikle hayallerimden uyandım ve denizin müthiş kaldırma gücünü hacmini bu muazzam deryayı seyre koyuldum ,masum sevimli bu harika mavi rengin, neleri başardığını heyecanla seyrediyordum...” , babacığım iyisin hoşsun da şu kalemin birazda mutluluk yazıları ve şiirler yazsan diyorum , gerçi bunca söylediklerimizi dikkate almıyorsun ama bir şeyler var ruh derinliklerinde ,inci çıkarır gibi bazen güzel şeyler çıkarıyorsun..))) üretebiliyorsun mu demeliyim , neyse musti, eeeee ne anlatmak istedin bana yazdıklarınla , buradan uzaklara gittin oralara sosyal etkinliklerin , çağdaş katılımcı resepsiyonların arkası kesildi ,artık İstanbul uçtu gitti elinden ne trafiğinde ne de sahil cafelerinde koşturmuyorsun diyorsun değil mi ?? yooo hiçte öyle değil musti, mesela bugün opera vardı,kaçırılır mııı !! ön sıralardan kaptım bileti (yani ön sıra olmazsa ikincidir bu))) ,dur bakalım arkası gelecek yeni yeni ortamlar oluşuyor burada ,önceki akşam saat 21.10 yoksun internette ,bekliyorum saat 21.30 yoksun ,bekliyorum 22.00 yoksun,22.30 yoksun ,Allah aşkına musti nerelerdesin , dur

tahmin edeyim uyuyordun değil mi ? ..amandaaaa mustiiii ,Pasooo uyuyorsunnn , peki uykunda yine sayıklıyor musun aslında çok nadir olan bir durum ama sayıklama işi sende var babacığım , saat 23. 00 yoksun işte , çıkıyorum ben de , şimdi namaz kılıp yatarım mustii ,kim bilir sen kaçınıcı uykundasındır, ve kaçınıcı rüyandır , ne yapalım öyle olsun, hayli geç oldu mektubuma burada son verirken ellerinden öperim, beni merak etmeyin Allah'ın izni ile ayaktayım ve hayata tutunuyorum ,özellikle arkadaşlarıımın yakınlığı ve dostane cömert sevgileri güç veriyor bana ,ailemi özletmiyorlar bana istanbul'u aratmıyorlar , taşların kalbi Mardin'de bana İstanbul oluyorlar...

14 mayıs 2015

Mustafa kaya